

[Finansministeren.]

Ved Siden af denne Formuestigningsafgift, som saaledes er foreslaaet, er det tillige foreslaaet at opkræve et noget mindre Stabiliseringslaan af Formuer over en vis Størrelse, idet man har ment, at større Formuer, uanset om de var steget eller ej, burde bidrage deres til den økonomiske Stabilisering. Men det samme vil jo for øvrigt paa langt Sigt blive Tilfældet for hele Befolkningen, ogsaa for dem, der ikke har Formue, fordi de, som jeg sagde for lidt siden, vil komme til at betale større Skatter i en længere Aarrække.

Hvad selve Lovforslaget angaar, skal jeg gennemgaa det i meget korte Træk, idet jeg gaar ud fra, at det for en stor Del er kendt gennem den allerede stedfundne meget udførlige Behandling, det har været Genstand for i Folketinget.

Formuestigningsafgiften opkræves af den Formuestigning, man har haft fra Basistidspunktet til Sluttidspunktet. Basistidspunktet vil for de fleste Skatteyderes Vedkommende være 1. Januar 1939, mere nøjagtigt Tidspunktet for de paagældendes Statusopgørelse, der ligger til Grund for Skatteaaret 1939—40. Paa samme Maade er Sluttidspunktet normalt 1. Januar 1946, eller mere nøjagtigt Statustidspunktet for det Regnskab, der ligger til Grund for Beskatningen i 1946—47. Den mellemliggende Periode kalder man Stigningsperioden. Det vil for de fleste Skatteyderes Vedkommende sige Perioden fra den første Statusopgørelse før Krigen til den første efter Krigen.

Som Hovedregel regner man, at Basisformuen er den skattepligtige Formue paa Basistidspunktet, Slutformuen den tilsvarende paa Sluttidspunktet, men der er i Lovforslaget indsat en Række Bestemmelser om Regulering af disse Formueværdier, navnlig for saa vidt angaar Slutformuen. Der er saaledes søgt tilvejebragt saadanne Tilstande, at Formuestigningen, der intet har med Krigstidens økonomiske Udvikling at gøre, holdes udenfor — det gælder navnlig Arv, Gaver el. lign.; de betragtes altsaa ikke som Formuestigning i Lovens Forstand. Paa tilsvarende Maade har man søgt at foretage en Udligning af de Formuestigninger, der konstateres ved Værdistigning af fast Ejendom. Den Værdistigning i faste Ejendomme, som har fundet Sted under Krigen, er naturligvis som Helhed en Følge af netop Krigsaarenes økonomiske Udvikling, idet vi er kommet op paa et højere Prisniveau. Man har imidlertid konstateret, at den Stigning i Ejendomsskyld-

værdierne, som har fundet Sted fra 8de til 9de almindelige Vurdering, har været temmelig uensartet. Dette hænger bl. a. sammen med, at Vurderingerne i 1936 ved 8de almindelige Vurdering var temmelig forskellige i Landets forskellige Dele. Dette har man nu søgt at udligne, men det betyder naturligvis, at der bliver forholdsvist stor Ejendomsskyldstigning paa de Steder, hvor Værdierne var ansat for lavt i 1936. For at dette ikke skal give for stor Uensartethed i Eengangsbeskatningen, er der lagt Loft over Ejendomsskylden, idet der er fastslaaet den Hovedregel, fra hvilken der gælder visse Undtagelser, at en Ejendom i Slutformue ikke skal sættes til mere end den tidligere Vurdering plus 20 pCt. Til Gengæld er der visse Beløb, der lægges til Slutformuen. Hvis man har faaet en Del af sin Formue anbragt ved Køb af Forsikringer eller særlig kostbart Indbo eller lignende Ting, skal disse Beløb kunne lægges til Slutformuen, idet det ikke er Tanken, at man skal kunne reducere sin skattepligtige Formuestigning ved at omsætte kontante Penge til Forsikringer el. lign. Gaver og Arveforskud, som man har givet siden 1. Januar 1945, skal paa tilsvarende Maade kunne lægges til.

For Basisformuens Vedkommende er der mindre at regulere, men der er i Lovforslagets § 42 en meget væsentlig Bestemmelse, som netop angaar Basisformuens Regulering. Den gaar i kort Begreb ud paa dette, at hvis det kan konstateres, at en Skatteydere skattepligtige Formuestigning skyldes, at nogle af hans Aktiver er vurderet efter en anden Fremgangsmaade paa Sluttidspunktet end paa Basistidspunktet, skal han kunne forlange en Regulering af Basisformuen, saa at de tilsvarende Aktiver bliver vurderet paa den samme Maade for Basistidspunktet som for Sluttidspunktet. Disse Bestemmelser kan f. Eks. faa Betydning for Frugtplantager, hvor Forholdet er dette, at Skattevæsenet i tidligere Tider ikke har ansat Frugttræerne videre højt, idet Frugtavl jo den Gang ikke var noget, der betød noget videre herhjemme, medens man nu i de senere Aar er kommet ind paa i høj Grad at regne med dette Aktiv. Hvis altsaa en Skatteyder kan godtgøre, at hans Frugttræer er vurderet paa en anden Maade i Slutaaret end i Basisaaret, skal han kunne forlange sin Basisformue opreguleret. Det er selvfølgelig ikke Meningen, at man der ved skal forhindre, at der kan komme en Værdistigning paa Frugttræerne — det kan der naturligvis, baade paa Grund af Pris-